

Конкурсни зборник XXI/5

зборник радова награђених учесника
XXI светосавског књижевног конкурса

Књажевац, 2013.

Конкурсни зборник XXI/5

зборник радова награђених учесника
XXI светосавског књижевног конкурса

Издавач:

Народна библиотека „Његош“
Књажевац

За издавача:

Владана Стојадиновић

Уредник:

Владана Стојадиновић

Технички уредник:

Александар Цветковић

Тираж: 200

Штампа:

Службени гласник, Београд

ISBN 978-86-87537-37-8

XXI светосавски књижевни конкурс

Народна библиотека „Његош“ први пут је расписала Светосавски књижевни конкурс у новембру 1992. године. Идеја покретача конкурса била је да се у Књажевцу подстакне књижевно стваралаштво и подрже млади, а и сви други аутори који се баве писањем поезије. Првих година на конкурс су учествовали и тада афирмисани књажевачки писци, попут Слободанке Станковић Илић. Поједини млади учесници, посебно аутори награђених радова, међу којима су Небојша Ђорђевић, Далибор Филиповић Филип, Ирена Спасић и Тамара Жикић, и касније су наставили да пишу и објављују поезију.

Светосавски књижевни конкурс временом је прерастао просторне оквире књажевачке општине, па последњих година на њему учествују аутори из целе Србије, а осим за поезију, расписује се и за област кратке прозне форме. Како је током првих седамнаест година постојања конкурс дао културолошки допринос у Тимочкој крајини и шире, Библиотека од 2009. објављује конкурсни зборник награђених радова.

У новембру 2012. конкурс је расписан двадесет први пут. Тема конкурса била је „Трагом старина“, а 156 учесника (103 одраслих аутора и 53 у конкуренцији млађих од петнаест година) послало је у Библиотеку 282 рада. Радови су пристигли из педесет градова Србије и то из Београда, Ниша, Новог Сада, Зрењанина, Вршца, Лесковца, Сокобање, Књажевца, Крагујевца, Јагодине, Сврљига, Апатина, Шапца, Ваљева, Чачка, Велике Плане,

Крушевца, Ћуприје, Пожаревца и других, а било је и неколико радова из Републике Српске.

Конкурсни зборник XXI/5 садржи радове које је жири, у саставу Војислав Аранђеловић, професор српског језика и књижевности и председник жирија, Слободанка Станковић Илић, књижевник и Владана Стојадиновић, библиотекар, оценио као најуспешније.

Због ретко обрађиване тематике и едукативне компоненте коју има, у зборник је ван конкуренције увршћен рад „Сонетни венац словенском богу“ Николе Лазића. Иако поменути рад одступа од конкурсних пропозиција (јер конкурс није расписан за циклусе), жири га је издвојио као веома запажен, сматрајући да специфичан прилаз старини пружа културолошки допринос овом конкурс.

Владана Стојадиновић

Нека запажања жирија

Жири ХХI светосавског књижевног конкурса имао је ове године приличну количину посла да из обиља књижевних радова (више од 150 учесника) предложи читалачкој јавности најбоља остварења у неколико категорија која ће бити награђена или похваљена. Наравно да се оцене жирија, публике и учесника ретко кад могу подударити, па зато и велимо да су дати само предлози. Са чврстом намером да објективност и уметничка вредност песама и прича буду основна мерила за изречене судове, жири је, омеђен и донекле спутан оквирном темом конкурса, одабрао за овај зборник оно што је између његових корица.

Поред предлога за најбоље радове, жири мисли да је, после наизглед „завршеног посла“, потребно записати следећа запажања:

задовољство организатора и жирија је јасно изражено због показаног интересовања младих и зрелијих поклоника, и, често, мајстора лепе речи за конкурс Народне библиотеке „Његош“. Квалитет радова није нас заморио, јер смо често били освежени правим слатком од лепих речи у многим записима и песмама.

Друго запажање односи се на тематски оквир конкурса. Он је својим захтевом на враћање песничке промисли на оно што је прошло и старо, али пријатно и лепо, често знао да заведе мисао наших учесника на клизав терен усиљеног родољубља које је често из световне скретало у духовну (религијску) сферу, што је понекад, нарочито песмама, давало непримерену патетику и артизам.

Тематско усмерење конкурса јесте некима одмогло, али је своје постојање у потпуности оправдало тако што је омогућило неким васпитачима и наставницима да у неким школама (на пример ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца или ОШ „Добрила Стамболић“ из Сврљига) организују и мотивишу ученике, уз идејну и стручну помоћ, да скоро масовно пошаљу своје радове, што је, очигледно, дало резултате у великом броју похваљених и награђених радова управо из тих школа. Наставници, охрабрујемо вас да тако наставите!

Једна наша порука учесницима конкурса односи се на форму књижевног израза. Примећујемо да се поезији много чешће приклањају наши ствараоци и млађег и старијег узраста. То је вероватно зато што се такозване песничке слободе далеко чешће практикују у стиховима, док проза захтева боље познавање списатељског заната и норми нашег књижевног језика.

А дијалекти и говори нашег народног језика право су освежење!

Војислав Аранђеловић

Генерални утисак о ХХІ светосавском књижевном конкурс јесте да су деца до петнаест година старости својим радовима квалитативно више задовољила од учесника из категорије одраслих.

Приметно је знатно побољшање поетских дејих радова у односу на раније године и добар квалитет дејих прозних радова. Посебно радује чињеница да су се ове године на конкурс одазвала и деца из књажевачких школа, а што раније није био случај, и постигла добре резултате.

У категорији одраслих стиче се утисак да многи учесници нису искористили прилику да широко постављену конкурсну тему обраде изнад нивоа просечности, или се уопште нису ни држали предвиђене теме, чиме су сами себе онемогућили у постизању бољих конкурсних резултата.

Посебно је, када је реч о поезији одраслих, обесхрабрујуће деловала чињеница да је свега неколико учесника било песнички оријентисано на савремен начин, док је огромна већина аутора демонстрирала своје традиционалистичке склоности и то на недовољно изграђени или недовољно убедљив начин.

Ипак, када се све сагледа, било је доста аутора који су у потпуности испунили конкурсни задатак бавећи се старинама на конкретан начин (на пример, старим занатима, традиционалним обичајима, старинским предметима, збивањима из прошлости итд.).

Посебно изненађење приредио је аутор који се словенском митологијом позабавио у форми сонетног венца, па је третиран као запажени учесник изван конкуренције, јер је конкурс био расписан за појединачне поетске радове, а не за циклусне творевине.

Из свега наведеног следи да су очекивања и организатора конкурса и жирија у крајњем исходу само делимично испуњена на задовољавајући начин, али су сви награђени и похваљени радови били изнад просека и успели су да издрже примену усаглашених књижевних критеријума, те око оправданости извршеног награђивања дилема није било.

Слободанка Станковић Илић

Награђени прозни радови

у конкуренцији млађих
од петнаест година

За кратку причу са јасном поруком и поучним обртом у закључку, а која задовољава елементе ове прозне форме и одговара узрасту учесника, прву награду добио је Матеја Милошевић, ученик V₁ ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца.

Трагом старина

Трагом старина откривамо прошлост, упознајемо наше претке, сазнајемо ко смо, одакле потичемо...

Викендом волим да одем у дедину кућу, овде у граду. Та велика кућа је посебно место за брата и мене, пуна је занимљивих ствари, неке су јако старе и за сваку од њих деда има причу.

Има једна изузетна ствар у дединој кући. Она заузима почасно место у дединој соби. То је „сингерица“! Тако је зову бака и дека. То је машина за шивење марке „Сингер“, али не нова каквих данас има у радњама. Ова је стара са црном гвозденом конструкцијом, великим точком и педалом која је покреће. Веровали или не, она још увек ради!

Деда каже да је машину купио његов отац, мој прадеда Ранко, још пре Другог светског рата. Прадеда Ранко је рођен 1911. године и био је кројач као и његов отац Настас, мој чукундеда. На тој машини се шило свашта, сељачке чакшире, господска одела, војничке униформе, чак и народна ношња. Мој прадеда је једну такву ношњу, сукњу и јелек, сашио мојој прабаби када су се упознали пре рата. Тада нису ни слутили да ће се доста касније, 1947. године, њих двоје венчати. Исте го-

дине је рођен и мој деда Милан. Он не шије на машини, али захваљујући њему је ова прича дошла до мене. Предеда Ранко је добио много похвала јер је био одличан кројач. Неке од њих налазе се у тој кући. Чак и када је у послератном периоду био на неким важним градским функцијама, није напуштао свој занат. Шио је драгим особама, пријатељима, а имао их је много. Касније је прадеда, када је већ био пензионер, одлучио да неко време проведе у Француској код рођака и да тамо поново употреби своје кројачко знање. Наравно, са собом је понео „сингерицу“ и на њој је шио многе лепе и за то време модерне ствари. Та машина је одолела зубу времена, прадеда ју је чувао, редовно подмазивао, мењао каишеве и сачувао за нас.

Деда Ранко је имао дуг живот. Умро је у 97. години, ту у дединој кући. Ја сам тада имао шест година и добро га памтим. Памтим да је у својим деведесетим одлично шио качкете, правио их је од сваког парчета тканине које је имао у кући. Није их продавао, поклањао их је пријатељима. Данас моја бака зашије на тој машини оно што ми исцепамо, моја тетка сашије понеку хаљину и све док се чује звук те машине у кући, деда Ранко ће живети у нашим мислима и сећању.

После ове приче схватио сам колико ова машина значи нашој породици и зашто деда стално опомиње нас унуке да се не играмо њоме и да је добро чувамо.

Мој деда Милан је завршио причу овако: „Деда Ранко је добро чувао ову машину, а ево данас чува она њега од заборава“.

За носталгични опис старе вароши каква данас постоји само у машти, другу награду добила је Сара Воштанић, ученица VII₁ ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца.

Трагом старина

У музеју сам већ извесно време. Непомично стојим и посматрам хаљину с почетка 20. века.

У стакленом излогу стоји прелепа крем хаљина чији су рукави, оковратник и обод извежени златним шарама. Покушавам себе да замислим како корачам калдрмом у тој сјајној хаљини...

Излазим из музеја и крећем кући. Враћајући се угледам свој одраз у излогу једне радње. Обучена сам у хаљину из музеја! Шта се то десило? Осврћем се око себе и схватам да се све променило. Пут је заменила калдрма. Око мене се налазе разне трговачке и занатске радње. Путем пролазе жене и мушкарци у народној ношњи. Све је у духу давно прошлих времена. Ходам чаршијом и пролазим поред разних радњи: пекара, опанчарских радњи, кафана, посластичарница, сајдијских радњи... А онда ми застаје дах! Испод сводова мостова на Тимоку плове чамци и гондоле у којима се лако може родити љубав за цео живот. Пролазим поред редова кућа, све изгледају исто, а онда препознајем кућу Аце Станојевића, истакнуте историјске личности. Задивљено сам истраживала варош. Почео је да пада мрак и кафане су почеле да се пуне. Када сам помислила да ће град остати у мраку, неки човек је почео да пали фењере.

Велики камени мост је заблистао невероватном светлошћу, али онда се цео град полако угасио док нисам остала сама у мраку. Отварам очи и схватам да су нестали чамци, гондоле, кафане, радње и цела чаршија.

Испред мене је био мој град пун ужурбаних људи и брзих аутомобила, а ја у патикама, фармеркама и мајици журим кући.

Зар је све нестало? Не, све је и даље ту, у мојој машти...

Јана Љубомировић, ученица VI разреда ОШ „Добрила Стамболић“ из Сврљига, добила је трећу награду за конкретан прилаз теми, уз детаљан опис старинског предмета који указује на некадашњи начин живота.

Трагом старина

Било је то за време распуста. Са породицом сам отишла у село. Било ми је много досадно. Питала сам сестру да ли хоће са мном на таван. Пристала је.

На тавану је било много ствари. Мени је привукла пажњу једна кутија. Отворила сам кутију. У кутији се налазила нека чудна ствар која је личила на пеглу. Била сам збуњена, први пут сам видела тако нешто. Нисам знала чему служи.

Таван је био ужасно прашњав. Сишла сам са сестром доле код осталих. Питала сам баку шта је то што смо пронашле и чему служи. Одговорила ми је да је то пегла на жар. Питала сам је како се користи. Бака ми је рекла да се пегла отвори и унутра се стави жар. Потом се затвори и чека се да се пегла угреје како би могло да се пегла.

Пегла је имала дрвену дршку, била је тешка зато што је од метала, зарђала је и изгледала је веома старо. Замислила сам да сам у прошлости. Видела сам испред себе оронулу кућу, огњиште на средини собе, недалеко од огњишта трпезу, око ње пуно деце и једну баку која пуни пеглу жаром и покушава да испегла нешто. Чинило ми се да могу да осетим мирис метала ужарене пегле.

Одједном сам чула неко шуштање. Бака је чистила пеглу, ставила жар и показивала како се користи. Пошто пегла има неке рупице са стране, видео се жар. Његова наранџастоцрвенкаста боја. Када се пегла довољно загрејала, бака је узела кухињску крпу и показала како се некада пеглало.

Сада чувам ту старину као сувенир у својој соби. Када је погледам, сетим се баке.

Похвала жирија припала је Исидори Велимировић, ученици VII₁ ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца, за кратку причу која, кроз сажет животопис и осврт на некадашње друштвене прилике, даје једну општу димензију.

Трагом старина

Разгледам таван. На први поглед запазила сам необичан стари кофер у ком су биле женске ципеле плаве боје од необичног материјала. Брзо сам сишла доле и почела да се распитујем чије су.

Сазнала сам да су то ципеле моје прабаке Љубинке. Она је много волела женску децу па је и те ципеле сачувала за своје унукe. Нажалост, није дочекала да ме упозна. Те ципеле је направио њен отац а мој чукундеда, Драгутин Благојевић. Он је рођен у Књажевцу крајем 19. века, око 1890. године, а умро 1977. године. Почетком 20. века, као младић напушта Књажевац и са старијим братом Станимиром одлази у Пешту да учи занат за обућара. По завршетку обуке његов брат Станимир остаје да живи у Пешти, а Драгутин се враћа у Књажевац и почиње да се бави занатским радом.

Почетком Првог светског рата, са својим млађим братом одлази да се бори, преживљава страхоте прелаза преко Албаније и учествује у пробоју Солунског фронта. У Грчкој остаје без млађег брата. Плоча са његовим именом се налази у спомен кући на Зејтинлику. По завршетку рата у Књажевцу отвара обућарску радњу и обучава раднике. Његови шегрти су били неки од оснивача Фабрике обуће „Леда“.

Испод ципела у коферу нашла сам и Еснафско писмо које је написано 1927. године, као и слике са шегртима у радионици која се налазила негде у главној улици.

Веома сам поносна на свог чукундеду и драго ми је што сам сазнала толико лепог о његовом узбудљивом животу.

Јована Пејић, ученица VI₂ ОШ „Васа Чарапић“ из Белог Потока, добила је похвалу жирија за идилични приказ села и јасно изражавање симпатије према минулим временима.

Трагом старина

„Ехеј!“

Одјекивали су дечји гласови из густе шуме која је опкољавала деда Милетову ливаду. Сеоце се шћућурило у подножју високих планина.

На тој ливади чета чобанчића чувала је своје шаренолико стадо. Док би девојчурци правили венчиће од расцветалих белих рада, момчићи би јурцали тамо-амо и водили важне разговоре.

„Да ли неко зна како се зове онај који се стално прави важан, а на муци...“

„То је сигурно Стева, он ,поубија‘ све вукове по планини!“

Сви праснуше у смех, само Стева направи кисело лице и промени тему:

„Мани вука! Него, откристе ли ко је тај деда Миле?“

„Мени су рекли да је био хајдук“, убацѝ се мала Милева.

„Немаш појма, није хајдук но њихов јатак, а на овој ливади су га Турци убили, причао ми је деда“, важно се испрси Лазар.

Сви заћуташе, замишњени... И поваздан би они скакали са теме на тему, да се негде далеко из планине не огласи вук.

Малишани поскакаше, поведоше стадо у то-
рове... Деда Милетова ливада заћута, чувајући
своју тајну и даље...

...Не одјекују више весели дечји гласови. Нема
више деда Милетове ливаде, сад јуре аутомобили
и тутње камиони модерним асфалтом. Не блеје
стада, а и вукови се све ређе из планине јављају.
Живахни чобанчићи су старине у поодмаклим
годинама, који са сетом гледају у густу шуму,
јединог сведока њихове младости.

Драгослав Цветковић, ученик IV₃ ОШ „Вук Караџић“ из Књажевца добио је похвалу жирија за прилаз старинама кроз легенду.

Трагом старина

(Настанак села Бели Поток код Књажевца)

Мој тата рођен је у селу Бели Поток. Село је настало давно, још пре турских освајања.

Дошли су неки људи са Мораве и направили седам кућа на месту поред пећина, које се данас зове Селиште. Причало се да су сељани из Белог Потока ратовали на Косову. Војску је предводио неки Витомир –

„...маче вијаху силни Витомире,
на Косово, на турскога цара,
од Сврљига до Сокола града,
све коњица као ватра жива...“

У турско време болест је косила становнике села, па су били приморани да се селе и то на место данашњег села испод брда које се звало Оде-нац.

Једног пролећа, после великих киша, надошла је велика вода, просекла брдо и пресекла пут који су Турци користили. Турци су врело затворили са девет бивољих кожа. Та вода је пробила пут испод земље и потекла у село Мирово испод планине Ртањ.

Док Турци нису затворили врело, вода је куљала и стварала белу пену, па се село још од тада зове Бели Поток.

Похвалу жирија за детаљан опис народне ношње, обичаја и преноса старина са колена на колено добила је Кристина Раденковић, ученица VI разреда ОШ „Добрила Стамболић“ из Сврљига.

Трагом старина

У кући таван обично служи за одлагање старих ствари. Пре неколико година, док сам била у гостима код баке и деке, открила сам нешто занимљиво. Бака је желела да однесем неку стару лампу на таван. Док сам корачала степеницама, размишљала сам шта ћу горе наћи. Када сам се попела, видела сам пуно прашњавих ствари. Таван је личио на гробље старих ствари, на гомилу старудије разбацану без икаквог реда.

Негде, у углу, стајао је велики дрвени ковчег као из прича. Отворила сам га. Нашла сам одећу и пуно фотографија, које су на крајевима пожутеле. Наравно, на њима нисам никога препознала. То су биле неке жене и мушкарци, насмејани и срећни. Необично обучени, личили су једни на друге. Док сам нетремице гледала не бих ли неког препознала међу тим мушкарцима и женама, што су носиле мараме и кошуље беле боје са понеким цветићем, осетила сам да неко стоји крај мене и уплашила се од сопствене баке. Бака ме је смирила и објаснила ми да су тада, у времена када су фотографије начињене, мушкарци имали шубаре, беле кошуље са везом, панталоне – како их је бака назвала – на бокове, од материјала који се звао шајак, плетене вунене чарапе, а обућа им је био опанак од свињске коже.

Све што су на себи имали било је ручно рађено, ткано, плетено или везено. У сваки део ношње уткано је пуно љубави и труда, зато та ношња има огромну вредност и, као какво благо, преноси се с колена на колено.

Ношња се облачила за славе, весеља, игранке, благодане. Бака је, иначе, чувала толико тога: некакве земљане посуде и још гомилу, на први поглед бескорисних ствари.

Тада ми је бака са осмехом пружи́ла народну ношњу. Била сам срећна јер све што сам видела на сликама одједном имам и сама.

У том тренутку сам схватила да бака и дека, чувајући сав тај хаос, чувају, у ствари, део не само своје прошлости, већ да чувају културу и традицију од заборава. У томе се огледа права вредност старина.

Сада сам их ја наследила.

Награђени поетски радови

у конкуренцији млађих од петнаест
година

За језички богат песнички израз примерен узрасту, а у складу са општим тематским захтевом, уз акценат на бакиним рукотворинама, прва награда припала је Невени Миленковић, ученици VI₁ ОШ „3. октобар“ из Бора.

Бакина шкриња

На бакином ормару старинска шкриња,
не много велика, изрезбарена, фина,
препуна бакиних успомена
и ретких предмета из старина.

Трагом тих предмета старих
бака често кроз време путује,
а мени се чини да бака има неку вештину
па шкрињу користи као временску машину.

Та шкриња стара мира ми не да
и чини ми се да ме одозго,
са ормара охоло гледа,
а ја бих тако радо, само на кратко
завирила у њена тајанствена недра.

Та дама отмена, старинска,
и мени тако недостижна, високо
изазива ме, те и ја често на њу
кришом бацам знатижељно око.

О, шта ли та шкриња у своја недра скрива
мучи ме питање често –
и док бака сетно кроз прошлост плива,
ја желим да шкрињу спусти на неко ниже место.

За мене та кутија стара
неку чаробну моћ има,
ја знам да у њој нема пара
ту друго је благо и рећи ћу свима.

Мислим да се у тој чаробној шкрињи
скрио велики део двадесетог века
и много лепих ствари
које је направила бакина рука мека.

Ех, та бакина тајанствена шкриња,
та фина дама из старина,
на коју никад не пада прашина,
враћа баку у прошлост
иако није временска машина.

И нека је тамо горе на ормару,
отмена, охола, висока,
завириће једном у њу
моја два знатижељна ока.

Другу награду освојила је Анастасија Коцић, ученица Уметничке школе у Нишу, за изузетно богат метафоричан израз и квалитетно обрађену тему, са наглашеним контрастом између прошлости и садашњости.

Фенси погача

Узе ме деда за руку.
Осетих сељачку муку.
Рони се земља родна,
сија та невеста плодна.
Увија се испод плуга...
Натопи је олујна куша,
опаса је шарена дуга.
Узе ме деда за руку,
моја глатка и мала,
његова црна и храпава...
У шаку ми стави прегршт жита,
замахну и баци сред бразде црне,
запева шева у жбуну скрита,
на длану се осмехну сунце,
промешкољи се засејана њивица,
уплашена полете јаребица,
замириса мирисна травица –
завичајница.
Дани се ките сунцем
и златним житом...
Расцвета се мак у житу,
различак плави
и жути маслачак...
Искласа пшеница.
Деда ме опет узе за руку
и пољем води поносито.

У пресеку мирише жито.
Забелеше се дедини снови,
леп лебац, онај сељачки
што на месец се смеје.
Деда пружа жуљевиту руку
показа ми точак воденични што прави буку,
а душа ми трчкара несташно
ко бело око точка брашно.
И осећам мирис бакине погаче
умилни прсти како се грче –
фенси је погача испод сача!

Трећу награду добила је Анђела Шишић, ученица IV₁ ОШ „Дубрава“ из Књажевца, за песму у којој су, кроз уопштени прилаз теми, јасно исказане емоције и однос поштовања према старинама.

Трагом старина

Кроз нежно стакло у углу тавана
прозрачне капљице светлости
сливају се на ствари старе
двеста лета и још две стотине
године дана.

Покривене прашином
као светим облака прахом
моје срце, кад тако их види,
испуни се болним уздахом.

У њима урезан је читав живот
предака наших,
да су те успомене окрутно бачене
од таквих мисли ја се уплаших.

А њиховим трагом могли смо поћи
обасјани гаткама давних времена
док у камину ужарени пламен плеше
да проматрамо прошлост што је изгубљена.

Или да се дивимо грађевинама старим
освајаним и рушеним,
у очима светлост да заблиста
ко сјај реке што је мирна и бистра.

У мом срцу траг прошлости још живи
све захваљујући старинама
обасјаним златним месецом
када се све смири.
И ево, ако нико већ неће,
старине, ја вам се искрено дивим.

За познавање, опис и оживљавање славског обичаја похвалу жирија добила је Ива Тодоровић, ученица II₂ ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“ из Књажевца.

Свети Никола

Свети Никола је моја слава
Она се слави одвајкада
Тога дана сви се среде
У кући се колач сече
Вино пије, жито једе
Долазе нам драги гости
Кућа је пуна радости
Сто препун посних ђаконија
Од предјела до јела и колача
Наздравља се за срећу
И здравље
И да увек буде благостање!

За опис обичаја косидбе, оригиналност и коришћење локалног дијалекта, похвалу жирија добио је Немања Петровић, ученик IV разреда ОШ „Христо Ботев“ из Димитровграда.

Шопска традиција

Једн дн, искористимо убаво време
отидомо на ливаду, седемо и започемо некоје
теме.
Ја бео радознал, све повече сака да чујем
поработи ми машта и поче да путујем.
Одједнуш, пред мене, десетина косача се
створише;
убави, вредни, сложни, много ме одушевише.
С косете мааше, ћимаше, зачас работу завршише.
У народну ношњу облечени, за појас се вануше
песму шопску запојаше и орце друснуше.
Однегде се и жене створише, на мужјете се
придружише
с ћитку заћитене, убаве, младе, веселба и смеј
свугде настаде.
Стану орото, водицу пинуше, омише се и у круг
седнуше
женете се растрчаше, беничку им донеле,
ставише пред њи и седоше веселе.
Ћикоташе се, загледаше момчетија, који је на
коју, не знам ни ја.
Ка и с ручък завршише, за вечеринку се
договорише
рипнуше се, косете си збраше и по пут дома си
тргнаше.
Травата остаде да мирише, да се суши, још некој
дн више.

И ја рипну, узо молив и ретију, да пренесем на
момент тија приказ
да покажем на човеци колко је по убаво од
компјутер и телевизор.

Награђени прозни радови

у конкуренцији одраслих аутора

За конкретан одговор на тему у краткој причи посвећеној старинском предмету, а са јасно исказаном поруком о тужној судбини свега што је одбачено, прву награду добио је Јован Н. Бундало из Београда.

Рајбер

Ноћима када на земљи све почива пригушено тамом скупи се мисао у мозгу па као какав натегнут смотуљак тежи да се попут опруге баци у далеке светове. Затворених очију стварност добија нове облике, те из магацина успомена узимам неку старину, за коју ови данашњи људи без душе нису чули.

Нећу да тврдим да је старо боље од новог. Вама што отварате врата притиском на дугме некакве справе чудно ће изгледати мој жал за рајбером. Ове ваше новотарије делују ми подмукло и непоуздано, можда стога што су невидљиве. Изазивају у мени осећај и стрепњу као да се појавио нови облик живота. Једном ћу поставити рајбер на ова пластифицирана врата без душе, па када их не будете могли отворити притиском на то ваше дугме, схватићете да вам је изум несавршен.

Та једноставна направа дуго и верно је служила генерацијама пре нас. Простим окретањем дела причвршћеног за довратак блокирала је врата, те се није могло насилно ући без великог разбијања.

Имао је рајбер и лоших особина. Био је употребљив само са унутрашње стране врата и про-

зора. Знам да ће и рајбер отићи у заборав. Тамо одлази и тако пролази превазиђено. Све временом оболи или изгуби значај и снагу. Потисне га ново, прецизније у техничком смислу и практичније за то доба. Тада без емоција кажемо да је старо одслужило своје. На исти начин поступамо са стварима и људима. Одлазе тихо у заборав, у непостојање. Бацамо нешто у старо гвожђе, а корозија тек што је почела да га нагриза. Отписујемо некога као да га нема, пре стварне смрти, пре умирања. Одбачени брже пропадају, свесни да ником не требају и да ничему не служе.

Друга награда припала је Слободану М. Стефановићу из Београда, за причу која, кроз тематски занимљив избор старинских предмета, јасно указује на значај породице, са акцентом на породичној традицији.

Музеј племенитих старина

Дуго сам седео у старинској фотељи, у којој је некада отац проводио време, а онда погледах у правцу старинског сата с верглом, који је кроз прохујале године био неми сведок како се извлачи време и троше земаљски дани. Овај сат донео је мој деда Радован из Пеште још пре Првог светског рата. Обилазећи своју баку, пошто деду не памтим, волео сам да слушам вергл како свира.

Прелиставајући странице прошлости, оживљавао сам дивне тренутке гледајући и друге предмете који су за мене имали посебну вредност у својеврсном музеју племенитих старина. Порцеланска фигура лава с великом гривом и морнар ослоњен на појас за спасавање су веома стари. Још пре Првог рата су били у дединој кући и вероватно их је донео из Пеште или Беча, можда Прага, дакле, из градова где је тада одлазио.

Отац је највише волео те две фигуре и увек је причао како се играо са њима док је био дете. Играо се са лавом, а морнара је само гледао. И ја га гледам, држи цигару у устима, мислиш сад ће дим да избаци из себе. Има чудно лице, свака бора се види, подигао је десну обрву и гледа те. Не личи на фигуру од порцелана. Што га више посматраш,

све више си у недоумици и питаш се: да ли је жив? Прекрстио је мишићаве руке, накривио морнарску капу и ћути. Флаша са румом му вири из десног џепа, а њу ће начети кад попуши цигарету. Читаву причу можеш да му прочиташ с лица, а фигура је висока само колико шаку можеш да отвориш, од малог прста до палца. Годинама је отац покушавао да их понесе из породичне куће јер су му биле драге успомене, али баба их је увек вадила из наших кофера. Тоба се и ја сећам. Због тога ми пуно значе, па их чувам међу вредним ствари-ма у витрини.

Трећа награда додељена је Гордани Матић из Великих Црљена за концизну и прецизну кратку причу смештену строго у оквиру задате теме, а приближену децем углу гледања на предмет као чувара успомена и сведока одрастања.

Креденац

Многи од вас се сећају зелених кухињских креденаца са једним дугачким вратима, три фиоке испод којих је простор за велике судове са двоја кратких врата, а изнад застакљене полице за чаше и шоље.

Један такав креденац је још увек код нас. Има педесет година, мало је млађи од Барбике. Мама га је донела у мираз. Иако је модернизовала кухињу он и даље има своје место у летњој кујни.

Креденац ко креденац. Нисмо му чак ни боју мењали осим што је повремено освежавамо. Мене чак нервира онако крупан и доминантан међу покућством, али он чува неке лепе успомене.

У великим вратима је залепљена пожутела хартија са мојим првим словима састављеним у реч „мама“. Иначе, иза тих врата држимо хлеб који мама редовно меси.

У нашем зеленом креденцу је све логично.

Похвалу жирија за стилски леп сликовит напис о животу на старим салашима добио је Милорад Бибин из Зрењанина.

Последњи салаши у равници

Пробуђен првим петловима полако се буди мали салаш у питомој, богатој, плодној, од плодности набреклој панонској и мојој равници. Из накривљеног димњака на старој салашарској кући са цреповима обраслим меком зеленом маховином, дим полако куља, ковитла се ка небу, реметећи јутарњу идилу, а из ложишта озидане паорске пећи замиришао тек извађен, врућ, мекан и растресит хлеб од просејаног белог брашна, од самлевоног жита у последњој равничарској старој ветрењачи. Пупушка хлеба, онако жута и мирисна изашла из шерпе, искипела са свију страна, препунила шерпу за хлеб у којој су генерације салашара месили и пекли хлеб салашарски. Поред пупушком набреклог домаћег хлеба, тепсија вруће лепиње из које се шири мирис запеченог домаћег сира. Испод старе перјане дуње извирују веселе дечије главице и својим крупним, безазленим очима гутају топлу, мирисну лепињу коју им вредна и увек брижна бака за доручак спрема. Сунце, скочило на небу, својим топлим зрацима греје росом умивена поља и вредног, стаситог пара, који неуморно, пуне душе чува, воли и негује сав овај берићет, сву ову моју и твоју непрегледну питому равницу. Гасе се полако и нестају стара салашарска здања и око њих плодна имања, нестају са географске мапе, али остају увек ту, ту у срцу и

души, да трају колико и врела поштена, топла крв у венама и души старих салашара. Често сам био драг гост на једном малом, равничарском салашу и никад одатле нисам, нити могао да одем.

За савремен и оригиналан приступ теми похвалу жирија добила је Олина Коварчик Митковски из Вршца.

Константиново поподне

Зову ме филозоф. Филозоф је свако ко мисли, пита се, посматра, тражи, свестан је где је и чуди се томе. Чуђење код људи суштина је речи филозоф. Ето, ја сада лежим у башти и чудим се небу, и дивим му се. Поглед ка њему заклања ми грана наранџе, испод које лежим. Нагла се према мени са две наранџе, спојене као сестре. О, каква лепота! О, каква радост у њима живи. Заиста, по овој слици да се створити слика слова. Да то буде ознака за глас „О“ не бих погрешио. Две наранџе на грани – слика су за узвик дивљења. Да, речи су у природи. Слова су око нас. Треба их запазити и дати свима, да се запише мисао свачија, да људи слажу речи и славе живот. И тако Константин запише своје две наранџе, које држи грана, заувек.

Награђени поетски радови

у конкуренцији одраслих аутора

Каја Николић Стојановић из Ражња добила је прву награду за песму која садржи низ снажних песничких слика, обједињених у целину која описује некадашњу традиционалну навику прања рубља.

Праље

Низ уску стазу сише праље на реку
са пуним котарицама рубља.
Око витких струкова, у врпце, заденуле
рубове подигнутих сукњи.
О бело камење трљају своја бела платна,
у модрим капима неба испирају
своја невестинска руха, своје свилене наде.

Пени се вода од сапунице,
од врелине девојачких колена.
Играју сунчева огледалца у реци,
играју вилин-коњици око белих лактова.
Заборављене на обали – расту им
шарене котарице, препуне сунца.

У врбацима, у топлим вировима,
сакривене од јулских косача,
распојасане, кикоћу се праље.
У расплетеним косама, на обнаженим раменима
цветају им нежни локвањи.
пршти зелена вода у врбацима.

Потом, уплетене у речне траве, мокре,
испружене на пешчаном спруду,
чекају да им се, разапете на глогове,
осуше беле кошуље и чипкане сукње.
Предвече се, лаконоге као срне,
враћају у село миришљаве
на дивље купине и водене перунике.

За зрелу, вишеслојну песму, исписану изграђеним
стилом и са изузетном метафоричношћу израза,
а у којој обрађује тему широког обухвата, другу
награду добио је Вукосав Илић из Крушевца.

У гнезду твога трећег длана

*Пресветој Богородици Тројеручици
заштитници српских песника*

царице небеска нама дарована,
од старих пророка дивно предсказана,
шира од облака лучо освештана,
свесветска радости, слико уплакана,
у сва мора туге котво завитлана
и бездане, бездно чуда, посејана,
златозрачна нама плаштаницо дана
у коју је светлост некад повијана,
утегни нам ребра дуго размињана
и помилуј, блага, са три твоја длана.

Божанствена свећо с неба укресана,
да до конца претиш мраку из бездана,
такни, умољетна, све без преседана
што уздише до сад и тугује с нама,
змију испод крша, вука самотана,
пса без ока, жабу, лава окована
и црва и мрава, у гори гаврана
и цвет братском крвљу јутрос обагрена,
нек почине сва твар непомилована
под красно криоце твога трећег длана.

Даровино чудна мом роду послана,
свака ти је људска поред срца рана
само наша посред срца жигосана,
вековима с нама у јаме бацана,
ћутке, свемоћнице, бешена и клана
од Крфа, Багдале до Газиместана,
и стопут васкрсла надо распињана,
поврати нас следе крвавих табана,
ал с којих је вражја цада састругана,
у дом наш насушни твога трећег длана.

Крчагу од злата у коме је мана,
плочо од камена богомисклесана,
повезнице руна росом покапана,
невољнице ветром кратко разметана,
и ризницо девства вечно сачувана,
од анђелских војски више поштована,
највише од Срба песмом величана,
буди ми на гори и води одбрана,
склопи и нада мноме брижно са свих страна
и није и присно сва три твоја длана.

Целом свету света земљо обећана
...необрађивана...и незасејана...
што си клас живота родила зарана,
стогу чистог гувна у венцу љиљана,
чија је пшеница свим вернима храна,
сабери сва чеда твоја расејана
с пет континената само теби знана,
находчад што пишти луда, расплакана,
нису покиданих небеских ћердана,
у Нојеву барку твога трећег длана.

Тајно изнад ума никад поимана,
од искона од свих светова скривана,
само Сваштознанцу о, заветована,
Божјом руком сама лепото пробрана,
књиго од човека смртног нечитана,
врата кроз коју спас прође, закључана,
ти безмерним девојаштвом одевана,
а породом својим, гле, обрадована,
чистија од росе с белог јоргована,
спаси нас, владарко, са твоја три длана.

Невестице часна и неудавана,
при новом стварању прва крстосана,
лепотом врлине сваке ишарана,
као украс свему и од свих примана,
међу нама ходаш сва занебесана
као зрак кроз блато, а неукаљана
и бринеш се чак о чопору пагана,
а камоли стаду деце и хришћана.
Нек задрхте жице свих меридијана
у славопој теби, мајко са три длана.

Заштитнице српских песника названа,
дубља од језика, виша од Дечана,
чијој је десницом из вишњих мајдана
и најхудија реч знана и незнана
крвљу из образа твога написана
и уљем кротости тајно помазана,
па ко Гојковица млека непрестана
да лечи у Цркву жива узидана
и ћути ко лепта, бруји ко Осана,
приложена кришом из твог трећег длана.

Једина шкољко из светског океана
да драгоцен бисер роди изабрана,
цвете што не венеш усред трња врана,
духовна посудо грехом неземљана,
надразумним миром сва омирисана,
а свих обхрваних тишино звездана,
и анђелском оку никад огледана
...ти чудо чудеса... ти свеопевана...
пређи, дјево, преко свег живистијана
светом јагодицом твога трећег длана.

Најсветлија сени Сина Првоздана,
пирамидо творевине сазидана,
свитку на ком је Реч Божја написана
што безлетно сија изнад свих басана,
прими овај писак сина покајана
остао испод језика ишчупана,
песму над песмама пера ућутана,
да и ја с последњим без другог стана
у вечности оног невечерњег дана
постојим у гнезду твога трећег длана.

За топлу песму префињене форме у избрушеном
везаном стиху о сећању на мајку која тка, а којом
оживљава сећање на изворни ткачки занат и
вештину ткања, трећу награду добио је Веселин
Гајдашевић Шљарков из Фекетића.

Уздарје успомена

Сном ми језде драге ствари
Док посматрам из прикрајка
Под прашином разбој стари
На коме је ткала Мајка
Осмесима свога лица
Ћилиме од танких жица

Са љубављу пуном жара
Некада у доба древно
Преплетаје топлих шара
Низала је свакодневно
У вечери зимске тије
За нас Своје Најмилије

У дубини топле сене
Далеког и милог трена
Сјаше иза главе Њене
Окна росом замагљена
Што светло их лампе зари
Тишина док господари

Ко на стражи изнад крова
Танке жице док се злате
Одсјајима дивних снова
Сребрио је месец сате
А Мајка је ткала даље
Ручицама вредне ткаље

Већ касно у милом сјају
Нас кревети кад одвуку
Привела би Она крају
Дело вредних својих руку
И већ зором срца чила
За разбој је излазила

И сада кроз успомене
Мени као слика снена
Сјаје иза главе Њене
Окна росом замагљена
И све ми се нешто чини
Разбој чујем у тишини

Похвалу жирија за изванредан спој модерне мисли са традиционалним стихом, уз употребу елемената народног језика добио је рад под неразрешеном шифром Бреза.

Магаза

Резу сјајну изгризло је време,
праг болестан без ноге сељака.
На ћерту се провалило бreme,
цвили жижак из празнога џака.

Ћерамиду маховина бере,
пресеци се с паучином сплели.
Греда таван без милости дере,
плачу тихо српови увели

окачени о прозукле дане.
И коса се белегијом плази.
Ма'ији се отвориле ране,
и туга је радо обилази.

Само лоза исцељује наде,
гроздом плавим судбину убија,
осмесима песме беле раде,
магазу љуби, милује тарабе.

За савремен израз и остварену атмосферу песме похвалу жирија добила је Искра Пенева из Новог Београда.

Соба

На зиду љубичасти сат
Затвара кругове
Поред је палма у саксији
Преко пута прозор

Светлост из окна
Истиче шаре
Ручно тканог ћилима
И предмете на сточићу
Бокал вина
Чаша до пола пуна
Кикирики у чинији
Књиге
Папир

Оловка у руци
Исписује црвено
Очи прате линије

Урезана слова
Сведок су стања
У једној соби
Пред сумрак

Запажени рад

ван конкурсне конкуренције

Ван конкурсне конкуренције, за прилаз старини кроз митологију и доследно коришћење класичне поетске форме, жири одаје посебно признање Николи Лазићу из Азање.

Сонетни венац словенском богу

I

Сварогу

Сварог је отац и створитељ богова,
Свевишњи на врху алтирских планина,
постави небо на дванаест стубова,
сјајно сунце искова сред тих висина.

Снажним рукама створи земљу, природу;
са женом Ладом удахну живот нови,
спојем храста и липе, клице породу;
посташе јава Ладини светли снови.

Господар Свараге, Ирија правичних,
бог кућног огњишта и нагона ватре;
заштитник ковача, марљивих и вредних,

непоштоваоце договора сатре.
Племенити и чистог животног хода
летеше изнад плавог небеског свода.

II

Перуну

Летеше изнад плавог небеског свода,
кривоклетнику затвара своје двери;
створитељ грмљавине и непогода
чуваше златне јабуке попут звери.

Возивши по небу својим кочијама
контролише време; кишом против суша,
он и Додола дозивани песмама
за опстанак, спасење смртничких душа.

Словени њему највећу почаст дају;
Громовник, уништитељ и разоритељ;
његове муње само правду искају,

Велесов брат и највећи непријатељ.
Сукоб земље, бледог неба, рат светова,
одвајкада поста, рађа се изнова.

III *Велесу*

Одвајкада поста, рађа се изнова,
Перун у Нав посла, након Вељих Ноћи,
мрачног господара воловских рогова,
коледари испраћаху сенку ноћи.

Шумски медвед, брижни чувар животиња,
представљан као бог кроз многе облике,
ослонац сваке заједнице, светиња,
бог уметности, мудрости и музике.

Заштитник стоке и безбрижних пастира,
бог врачева, чаробњака и магије,
први међу људима поче да свира.

Замени га вера, Свети Василије,
а његов божански кип однесе вода,
велики култ малог словенског народа.

IV

Дажбогу

Велики култ малог словенског народа,
божанство Сунца и давалац живота,
деда је и праотац српскога народа,
врлина коју он тражи је доброта.

По вољи његовој кућни огањ гори,
благодиклоности или гневу води,
киша запљушти када се песма ори,
од ње зависи колико њива роди.

Рађа се сваке уснуле, тмурне зоре,
умире ил' одлази у смирај дана,
увек васкрсава иза тамне горе,

светлошћу прелива сва поља пространа.
Прате га вукови к'о и Свегог Саву,
епохални ореол обасја главу.

V

Хорзу

Епохални ореол обасја главу,
на грудима вук како месец прождире,
осветљава ноћ мрачну и пепељаву,
појављује се када сунце умире.

Месец који управља вукодлацима
у човеку буди мрачно и скривено,
смртно таји међу црним облацима,
животињско, скоро сасвим измењено.

Прождире и хара до првих петлова,
или можда уопште ни не постоја.
Можда јутарњег сунца прилика нова,

да поздрави изгубљени дан настоја.
Ова тајна остала је нерешена,
неста у вихору минулих времена.

VI

Стрибогу

Неста у вихору минулих времена,
са ратничким рогом старац виталан,
деда ветрова различитих имена,
веома значајан, а сасвим несталан.

Богињу Весну носише на крилима
благих, лаких, топлих пролећних ветрова,
доноси велику радост међ' људима
и поруке из непознатих светова.

Распршитељ семена многих предела
орао што хара речним долинама,
лажно оптуживан за туђа недела,

показује путеве залуталима.
Поседује истину скривену, праву
сила векова чува божанску славу.

VII

Мокоши

Сила векова чува божанску славу,
богиње предања, заштитнице жена,
негује децу и породицу здраву,
да очува добар брак брига је њена.

Предиља која одређује судбину
и сече танке нити људског живота,
на кудељу ниже читаву годину
мек прамен вуне свакодневних красота.

За њу је везана делатност врачања,
Мокошино млеко на плодност утиче,
поред овце, пчела света животиња,

пред њеном појавом беспуће узмиче,
Светом Петком нове силе прекривена,
клета судбина танано извезена.

VIII

Геровиту (Јар Илу)

Клета судбина танано извезена
по историји словенских рукописа,
ратничког божанства далеког времена
праведном, светлом снагом Марса зло бриса.

Свети штит преливен златним плочицама
чини да му се авет из Нава клања,
док је пробада мачевим оштрицама.
Свети Ђорђе његово име уклања.

Геровит као бог плодности дозиван
бацањем у воду лутака од сламе,
род на пољу буде од града сачуван,

пажљиво чува годишњих доба даме.
Љубавница његова, прелепа Лада,
осликава повест одиграну тада.

IX

Весни

Осликава повест одиграну тада
најомиљенија богиња пролећа;
протера Морану која зимом влада,
са сунчаним даном нестаје хладноћа.

Доноси поља зелена, расцветана;
девојке обучене рухом од траве,
ори се њихова песма разиграна
док други њене лутке на грани праве.

Она је светла, миришљава и чиста
окићена цвећем у белој хаљини,
богиња младости, као дукат блиста;

мале ласте увек у њеној близини.
Бежу јој посвећени пролећни дани,
многи трагови хришћанством избрисани.

X

Лади

Многи трагови хришћанством избрисани;
најлепша словенска жена, пути беле,
на прсима зраци сунца успавани,
по њеном телу посуте воћке зреле.

Богиња љубави и женске лепоте,
у њену част лепе русалке играју,
недостижне жене Ладине доброте,
млади у љубавној патњи дозивају.

У златној коси венци од житног класја,
крупне су јој очи боје љубичице,
својом лепотом дуго лето обасја,

сочне усне красе њено нежно лице.
Пред новом богињом повлачи се Лада,
божанство једно, друго брзо надвлада.

XI

Живи (Сиви)

Божанство једно, друго брзо надвлада,
лето замењује богиња јесени,
дуге плаве косе и веома млада,
одсечену, златом Световид замени.

Бременита, рађа поља пуна, плодна;
у обредима русаља дозивана,
пресветла мајка земља, богата, родна,
класјем дарована, бразда узорана.

Пожртвована и брижна заштитница
мале деце, судбине животног пута,
пазитељица словенских породица.

Док њена сенка пустим пољима лута,
постојећа власт се предаје Морани,
одлазе у неповрат уснули дани.

XII

Морани

Одлазе у неповрат уснули дани,
влада богиња сурове смрти, зиме;
људи се клањају краљици Морани,
и свако стрепи када чује то име.

Господарица подземног света хара,
ноћна Мора што душама не да мира,
вештица реке врата пакла отвара

па жртве граби преко воденог вира.
Боговима даје пиће заборав,
заводи у својим одајама мрака,
кад умре, њену душу чува Морава,

крије је до последњих сунчевих зрака.
Морана никад занавек побеђена,
горка судбина оста запечаћена.

XIII

Црнобогу

Горка судбина оста запечаћена,
бога ноћи, зла, хаоса и несреће.
Најомрженији бог старих Словена
који глад, беду, тешку болест намеће.

Страшно биће што свет у црно завија,
становник подземља, Моранин савезник,
пред његовим ликом народ се савија.
Лоше, нечисте људске душе проклетник,

односи болешћу стоку, све летине,
бог зиме и неприступачних предела.
Капије пропасти нечујно одшкрине,

у Наву испашта за своја злодела,
да њим' влада му жеља неостварена.
Умрла вера давно заборављена.

XIV

Световиду

Умрла вера давно заборављена,
високог божанства са четири главе;
историја залутала, изгубљена,

подиже венце части вековне славе.
На Аркони постојаше мит свемоћи,
људи жртве приносише, поштоваше,
Световид оживљава сваке поноћи,
на белом коњу пустим ноћима јаше.

Он беше свезнајући и свевидећи,
заштитник светиња, правде и поштења.
Много ће година, векова протећи,

остаће трагови на временској стени
са великим и значајним именима,
стари споменик, новим нараштајима.

Магистрале

Сварог је отац и створитељ богова,
летеше изнад плавог небеског свода,
одвајкада поста, рађа се изнова,
велики култ малог словенског народа.

Епохални ореол обасја главу;
неста у вихору минулих времена,
сила векова чува божанску славу;
клета судбина танано извезена,

осликава повест одиграну тада.
Многи трагови хришћанством избрисани
божанство једно, друго брзо надвлада,

одлазе у неповрат уснули дани.
Горка судбина оста запечаћена,
умрла вера давно заборављена.

Садржај

<i>XXI светосавски књижевни конкурс,</i> Владана Стојадиновић	3
<i>Нека запажања жирија, Војислав Аранђеловић,</i> Слободанка Станковић Илић	3

Награђени прозни радови у конкуренцији млађих од петнаест година

<i>Трагом старина,</i> Матеја Милошевић (Књажевац)	12
<i>Трагом старина,</i> Сара Воштанић (Књажевац)	12
<i>Трагом старина,</i> Јана Љубомировић (Сврљиг)	12
<i>Трагом старина,</i> Исидора Велимировић (Књажевац)	12
<i>Трагом старина,</i> Јована Пејић (Бели Поток)	12
<i>Трагом старина,</i> Драгослав Цветковић (Књажевац)	12
<i>Трагом старина,</i> Кристина Раденковић (Сврљиг)	12

Награђени поетски радови у конкуренцији млађих од петнаест година

<i>Бакина шкриња,</i> Невена Милутиновић (Бор)	12
<i>Фенси погача,</i> Анастасија Коцић (Ниш)	12
<i>Трагом старина,</i> Анђела Шишић (Књажевац)	12

<i>Свети Никола,</i> Ива Тодоровић (Књажевац).....	12
<i>Шопска традиција,</i> Немања Петровић (Димитровград).....	12

Награђени прозни радови у конкуренцији одраслих аутора

<i>Рајбер,</i> Јован Н. Бундало (Београд).....	12
<i>Музеј племенитих старина,</i> Слободан М. Стефановић (Београд).....	12
<i>Креденац,</i> Гордана Матић (Велики Црљени)	12
<i>Последњи салаши у равници,</i> Милорад Бибин (Зрењанин).....	12
<i>Константиново поподне,</i> Олина Коварчик Митковски (Вршац).....	12

Награђени поетски радови у конкуренцији одраслих аутора

<i>Праље,</i> Каја Николић Стојановић (Ражањ).....	12
<i>У гнезду твога трећег длана,</i> Вукосав Илић (Крушевац)	12
<i>Уздарје успомена,</i> Веселин Гајдашевић Шљарков (Фекетић)	12
<i>Магаза, (шифра Брежа)</i>	12
<i>Соба, Искра Пенева (Нови Београд)</i>	12

Запажен рад ван конкурсне конкуренције

<i>Сонетни венац словенском богу, Никола Лазивић (Азања)</i>	12
--	----

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.163.41-1(082.2)
821.163.41-32(082.2)
821.163.41-1-053.2(082.2)
821.163.41-32-053.2(082.2)
СВЕТОСАВСКИ књижевни конкурс (21 ; 2012 ;
Књажевац)
Конкурсни зборник XXI/5 : зборник радова
награђених учесника XXI Светосавског
књижевног конкурса / [уредник Владана
Стојадиновић]. - Књажевац : Народна
библиотека "Његош", 2013 (Београд : Службени
гласник). - 64 стр. ; 24 cm
Тираж 200. - Стр. 3-4: XXI Светосавски
књижевни конкурс / Владана Стојадиновић. -
Стр. 5-8: Нека запажања жирија / Војислав
Аранђеловић, Слободанка Станковић Илић.

ISBN 978-86-87537-37-8

1. Стојадиновић, Владана [уредник] [аутор
додатног текста]

COBISS.SR-ID 196537356